

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166.
Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

Éltető Napunk.

A hideg novemberi köd kietlenül terpeszkedik a tájra, szinte reátelepszik a csendes házak köréngeteire. Fázósan sietnek az emberek munkahelyükre. Mintha látszana rajtuk, hogy az időjárás lelkükre is kihat. Eltűnt a napsugár, mely oly áldóan melengetett s oly pompásan zuhatagozott a lakások, műhelyek ablakaira. Öröm, vigasztalás csókolgatta az emberek lelkét, mikor a napsugarat láthatták. Milyen csodálatos szerepe van ennek a «megszokott» Napnak. Igazán csak akkor értékeljük, ha egy időre elbúcsúzva tőlünk, más világrészeket boldogít sugaraival. Nekünk az a bajunk, hogy mindent csak akkor kezdünk igazán értékelni, ha már nincs. A gyermek nagyon sokszor csak a szülő koporsója előtt döbben reá elvesztett kincsére; a léha ember az átkönnyműsködött éjszaka után retten meg a koldus-sorstól, holott tegnap még gazdag volt; a nemzet csak haló poraiban fedezi fel egy-egy nagy fiának értékét; a lejtőre került lélek csak egy nagy zuhanás után tér észre, hogy elvesztette lelki békéjét, áldott napsugarát.

Hitéletünk boldogító napsugara az Eucharisztia. Szikrázó pompájában süttött fel lelki életünk egén, mikor megismertük és először találkoztunk vele gyermekkorunkban. Azóta hányszor ontotta reánk oly pazarul kegyelmi sugarait. S hány-szor vontuk elé bűneink fekete felhőit, mikor a világ csillogásáért elhagytuk. Mikor aztán beledidergett lelkünk ebbe a sivár, hamis világosságba, hogyan siettünk vissza az Eucharisztia napsugaraihoz.

Az Eucharisztia napsugara *melengeti lelkünket.* A magára maradt emberi

lélek didereg. Nem tudja pótolni semmiféle mesterséges meleg az Eucharisztia melegét. Mint a világ hideg közönye elől a gyermek anyjának kebelére, úgy menekül a hívő ember az Eucharisziához. Szinte érzi, hogy a «nagyvilágon e kívül nincs máshol számára hely». Mintha ezt a meleget most kezdenék újra felfedezni az emberek. Pedig mennyire keresték a világ boldogságai között. A világ nem adhat lélek-meleget, mert távol áll Krisztustól.

Isteni napsugarunk *életet fakaszt a lelkünkben*. Ahova behatol a napsugár, ott élet pezsdül, bimbó pattanik. Megindul egy titokzatos belső folyamat, amely utat tör magának kifelé. Azt mondjuk ilyenkor: élet van a növényben. Az eucharisztikus napsugár nagy tettek, javulások, szent elhatározások elindítója. Az áhítat percében megmozdul a lélek alvó energiája, lerázza magáról az álmoság varázsát. Kezdetét veszi a megszentelt élet: «Mert ez Atyámnak akarata, ki engem küldött, hogy mindenkinek, aki a Fiút látja és hisz őbenne, örök élete legyen!» (Ján. 6, 40.) «Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete legyen» (Ján. 6, 55.)

De világít is nekünk az eucharisztikus napsugár. Tiszta fényével utat jelöl. Mint a «világ világossága» határozottan rámutat a követendő útra. Nélküle sötét-ségben járnak az emberek. «A világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot.» (Ján. 3, 19.) Mi nem akarunk sötét-ségben járni. Hiszen maga a szent kereszténység is világosságot jelent. Eucharisziánk pedig maga a világosság. A vele táplálkozó ember világos eszű és szellemű lesz. A legegyszerűbb, legtanulatlanabb eucharisztikus lélek ennek birtokában felülmúlja a tudomány bölcseit.

Küzdő emberi lelkünket odavisszük az Eucharisztia sugárözönébe, hogy melengesse, életre fakassza és fényével útbaigazítsa. Így leszünk mi a földi ködös, didergő világban is tavaszos lelkek.

Kiss István.

Az Eucharisztia tisztelete az Ősegyházban. (Folytatás.)

Az Eucharisztia néha még eskütételnél is szerepelt. *Novatus* a IV. században *Cornélius* pápával szemben a maga párthíveit az Eucharisztia vételének a pillanatában eskette meg. *Szent Jeromos* pedig a Riminiben zsinatozó püspökökről beszéli, hogy az Eucharisziára tett esküjükkel bizonyították, hogy minden eretnokség távol áll tőlük. Istenítéleteknél is szerepel az Eucharisztia. *Toursi Szent Gergely* is említ ilyen esetet.

E menthető esetek mellett sok olyan is volt, mikor tényleg tiszteletlenség fordult elő. Sok méltatlan kéz nyúlt az Eucharisziához, többen mint hitetlenek és pogányok járultak a zent titkokhoz. Meg volt ugyan a «*disciplina arcani*», amely bizonyos jelképes beszédmódot és titkos jeleket írt elő a keresztények között, de minden óvatosság mellett is megtörtént, hogy be nem avatottak, pogányok is beférköztek. Oka az volt, hogy sokan megkerülve a törvényes eljárást, hamis úton lettek keresztényekké. Viszont sok áttért pogány nem tudta teljesen levetni régi vallási meggyőződését s ha az új vallás valami áldozatot követelt, szívesen vissza-visszatért a nehezen felejthető pogány kultuszhoz. Szóval nem mindig találkozunk itt sem igazi, meggyőződéses keresztény lelkekkel. Sokan a pogány áldozati lakomákról érkezve, kábult fejjel járultak a Szentséghez. Mindezt *Szent Jeromos* is megerősíti *Eustochius*hoz írt levelében. *Szent Cyprían* szerint is többen megtették, hogy a pogány áldozati oltártól jöttek a keresztény áldozathoz. Ilyen visszaélések ellen erőlesen szólal fel *III. Gergely pápa* és büntetést szab ki arra, aki az Eucharisziát elveszti, leejti vagy megromlani engedi.

c) Hogy miképen áldoztak az első századokban, döntő bizonyossággal nem tudjuk. Egyesek szerint állva, mások szerint térdelve vették a hívek az Eucharisziát. Hogy az Eucharisziát a kézre tették, arra nézve több bizonyítékkal rendelkezünk. *Cyprián, Tertullian, Dionysius Alexandrinus, Basilius, Greg. Naz.* és mások bizonyítják e tény igazságát. Emellett a 692-es évek körül előfordult az a szokás is, hogy ezüst vagy arany edényekbe kapták a hívek. De ez nem volt általánosan bevett szokás. Már az V., illetve a VI. század folyamán előfordul szórványosan az is, hogy a pap a szájába tette az áldozónak az Eucharisziát. A nőknek az 578 körüli időben, az auxerri zsinat határozata szerint, nem volt szabad a pusztá kézbe adni az Eucharisziát, hanem az ú. n. dominicáléval, vagyis csak tiszta fehér kendővel szabadott kézbevenni.

Jeruzsálemi Cyrill írja, hogy az áldozók a szent kenyérrel szemüket is érintették, azután az ajkukon levő szent vérral a homlokukat megkenték: *Szent Cyprián* is inti a keresztény matrónákat, hogy szemeiket ne az ördög kenőcsével, hanem Krisztus vérével kenjék. *Alexandriai Szent Cyrill* azt mondja: Amint az Izraelitáknak a bárány vérével kellett az ajtó félfáját bekenniük, nekünk is Krisztus vérével érzekeinket.

Az áldozás előtti böjtre vonatkozólag eltérők a szokások. Az bizonyos, hogy ekkor még nem találkoznak oly egyetemes törvénnyel, mint ma. Némelyek megengedték az áldozás előtti evést, azt kötve ki, hogy közvetlenül előtte ne egyenek. Mások ellenben szigorúan megtartották, különösen a papok, akiknek tiltott volt a szentmise előtti étkezés, akár ma.

(Folyt. köv.)

Theológus,

Utak a végtelenbe.

A multkoriban olvastam egy csillagászati könyvet s abban millió meg millió napról, amelyek sokkal nagyobbak a mi földünket melegítő napnál s ahonnan egy fénysugár ötvenmillió fényév alatt jut el a mi földünkre. (A fény másodpercenként háromszázezer km-t tesz meg!) Elgondolkodtam, hogyan tudják a csillagászok kiszámítani annak a megszámlálhatatlanul sok napnak útját, törvényeit, melyek a világűrben keringenek. És végül is mi célja van annak a millió és millió naprendszernek a világűrben, mikor emberi szem azokat soha meg nem láthatja, csak éjszakai virrasztásaiban nagytávlatú csillagvizsgáló lencsékkel a tudós vehet róluk valamelyes tudomást.

Végül is rájöttem a csillagvilág fölségesen gyönyörű titkaira.

A teremtésben is a végső cél (éppen úgy, mint a megváltásban és a megszentelődésben is) az Úristen maga, az ő dicsősége. A csillagok sok miriádjai a minden emberi fogalmat fölülmuló gyönyörűséges naprendszerével a fölséges Úristen kedvteléséről beszélnek, a *teremtés öröméről*, amelyet az ember el nem ronthat.

És ha ilyen megvizsgálhatatlannak teremtette a csillagvilágot (hiszen csak elenyészően parányi részét ismerik belőle a legnagyobb tudósok is), akkor milyenné teremtette magát az emberi lelket, hogy az magának a mennyországnak hordozója lehet, vagy szenvedheti a tisztítóhely lánggyűrűinek mérhetetlen, de egyben szabadító kínjait, vagy gyöttrődhetik örökké a pokol olthatatlan lángtengerében.

Milyen lehet hát az emberi lélek, mely teremtetett Isten képére és hasonlatosságára?

Erre felel nekünk a *kegyelem*, a teremtésnek minden gyönyörűségét magában foglaló élő csodája. Ott tündöklök ez a tisztítóhely lelkein is, mint a Fölséges

Úristennek hamisítatlan és egyetlen *anyajegye*, erről ismeri meg övéit. *Ez a belépő-jegy a tisztítóhelyre.* Enélkül nem nyílik ki a dantéi látomásokat magába záró «szelíd fényű» kapu, amelynek két szárnyas kerubja az igazság és irgalom.

A lelkek, akik itt szenvedik földi életük büntetés-adósságait, egytől-egyig mind fölségek. Ezt a fölséget a kegyelem adja nekik, amelynek szent reális való-sága, hogy vár reájuk lelkük egyetlen *Jegyese* Krisztus és vár reájuk örökségük: a mennyország. El lehet gondolni, mily mondhatatlanul nagy a tisztítóhely lelkei-nek vágya a *Jegyese-Krisztus* után, aki ott áll Mennysországa kapujában, tárt karokkal várván a már megtisztult, hazatért lelkeket.

Ó, Oroszország hősivatagba vesző mérhetetlen csatamezőidről, hogy kel-nek útra harcosaid lelkei a végtelen utakra. Szent Mihály arkangyal a Túlvilág, zászlótartója, megszámlálhatatlan angyali seregeivel hogy veszi karjára az eleset-tek lelkét, akiken lelkük fényes ruhája, a kegyelem ragyog. Testüket vér mossa, a lelküket a bánat, a szeretet, az odaadás, az odaborulás Krisztus átszűrt Szent-séges Szívére. De hogy oda eljuthassanak, kitárulnak előttük a kerubinszárnyas szelídfényű kapuk, hogy a tisztítóhelyen a lélek kegyelemruhájáról leolvadjon minden emberi keménység fagya, minden seb, melyet másokon ütöttek, az *rajtuk* begyógyuljon s életáldozatuk, melyet oly nagylelkűen adtak a Hazáért, kinyissa számukra a Mennysországot.

S. Balász *Benedicta*.

«Boldogok a tisztaszívűek».

(Gondolatok Kánter Károly[†] életéből.)

Ha e szót «tisztaság» kiejtjük, mintha üde szellő csapná meg arcunkat s ragyogó liliomok, fehérszárnyú galambok jelennének meg képzeletünkben. «Mily szép a tiszta nemzedék» — mondja a zsoltáros, — Isten szemé kedvtelve pihen rajta.

Kánter Károly, akiről most emlékezünk, lelkének tisztaságát a hófehér Ostyából merítette. Ő valóban tisztaszívű volt, azok közül való, «kik követik a Bárányt amerre megy».

Nagy elzárkózottsága a világ örömeitől, szent félelemből fakadt, nehogy csak porszem is hulljon arra a fehér menyegzős ruhára, amellyel nap-nap után várta Urát a szentmise mennyei lakomájában. Önfegyelmézettsége ezen a téren oly nagy volt, hogy szemeit majdnem állandóan lesütve tartotta, főképp, ha nőkkal kellett beszélnie, vagy azokat gyóntatta. Kivételt még a kis növendék leányakkal, zárdái tanítványaival sem tett, azokat is inkább csak hangról, mint arcról ismerte.

Kérdezhetnők, miért tette ezt? Mi készítette reá, hogy egy ilyen szent ember s Istennel egyesült pap, ekként viselkedjék? Bizonyára ez a bölcs mondás: «aki keresi a veszélyt, elvész abban». Vagy amit Pál apostol mond: «aki áll, vigyázzon, hogy el ne essék».

Még növendékpap korában észrevette önmagán, hogy túlzottan érdeklik a sportünnepélyek, melyeket szülőföldjén, Tatán, időközönként tartani szoktak. Azonnal szakított ezzel az ártatlan szórakozással is és igyekezett figyelmét oda-fordítani, hol az el nem múló értékek vannak.

Nagyon ragaszkodott a gyermekek tanításához, hitoktatói munkakörét igen nagyra becsülte. Talán ez is azért volt, mert az Úr Jézus így szólt a vitatkozó tanítványokhoz: «ha nem lesztek olyanok, mint a kisdedek, nem mentek be mennyek országába». Az ártatlanok vonzották, a tisztaszívűekhez húzódott, mivel önmaga is ártatlanlelkű és tisztaszívű volt!

De lehetett-e ez másképp abban a légkörben, ahol életét lelte? Az ima,

szigorú önmegtartózkodás embere volt. Naplójából kitűnik, hogy vezeklővet is hordott. Tevékenysége az Egyház védelmében összpontosult, de mindig mint a tisztaság bajnoka.

Bizakodva reméljük, hogy Ő már ott lakozik, ahol a tisztaság forrását, Istent, színről-színre látják a boldog megdicsőültek.

Kongreganista.

Szentségi Jézusunk, a mi Vigasztalónk.

Ő volt látható összefogója a Szentlélek láthatatlan erejével megerősített apostoloknak, őskeresztényeknek. «Ők állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában, a kenyértörésnek közösségében és az imádságban.» (Csel. 2, 42.) Ő volt megvigasztalója az Ősegyház vértanuinak a börtönök mélyén, hová Tarziciusok vitték el. Ő öntött erőt a vadállatok elé vetett, kerékbetörésre, keresztfára, bárd alá ítélt keresztényeknek, kik az Ő ízének édességével elteleve vállalták a szenvedést és mentek be a mennyországba. Mint irgalmas Pelikán saját testével táplálta a testileg-lelkileg éhezőket. «Népedet angyalok eledelével tápláld és fáradság nélkül készült kenyeret adtál nekik az égből, melyben minden gyönyörűség megvolt és minden íz édessége.» (Bölcs. 16, 20.) De mi a manna édessége a legméltóságosabb Oltáriszentség édességéhez képest? A szeretet után vágyódó emberi szívnek Ő ad teljes kielégülést. Salamon az Énekek Énekében (3, 4.) a legérzelmebb hangon magasztalja az Úr Jézus egyesülését a lelkekkel, az Egyházzal, melyet a szeretet szentsége tesz állandóvá: «Megtaláltam, akit szeret a lelkem, megragadtam és el nem engedem».

A jelen megpróbáltatásaiban is a szentségi Jézus a mi Vigasztalónk: oltáron, áldozatórácsnál, szentségházban.

1. *Az oltáron.* A nap minden órájában bemutatott szentmiséáldozatban folytonosan engeszteli mennyei Atyját bűneinkért. Megújítja a keresztáldozatot, hangtalan, vérontás nélküli szenvedésével közbenjár értünk. A szorongó, szenvedő, de vétkes emberiség feje fölé a nap minden percében felemelik miséző papok az áldást, bátortán sugárzó Szentostyát és a Krisztus tisztító vérével telt kelyhet. Éjjel-nappal, bármely pillanatban egyesíthetjük könyörgésünket az édes Üdvözítőjével és hathatóssá tehetjük azt, ha rá hivatkozunk benne. Arra az édes Üdvözítőre hivatkozunk, aki valahol éppen akkor száll le egy oltárra, éppen akkor áldozza föl magát, éppen akkor újítja meg a keresztáldozatot. Milyen vigasztaló, milyen boldogító tudat ez!

2. *Az áldozatórácsnál.* Ő az isteni eledel. «Az én Atyám ad nektek mennyei kenyeret. Mert az Isten kenyeré az, mely mennyből szállott le és életet ad a világnak.» (Ján. 6, 32—33.) «Én vagyok az élő kenyér, mely mennyből szállott alá.» (Ján. 6, 50.) «Nincs keserűség társaságában; nincs bosszúság a vele való élésben, hanem csak vígság és öröm.» (Bölcs. 8, 16.) Van egy terített asztala minden éhes embernek: az Isten akarata! De ez az akarat nem mindig világos, nem mindig kézzel fogható. Az áldozatórácsnál kétség nem lehet az isteni eledel valóságosságában, látjuk, ízleljük, magunkhoz vesszük. Istent vesszük magunkhoz mindenható erejével, mindentudásával, jóságával, igazságosságával, békéjével. Mindenki számára hozzáférhető. Csak hit kell és kegyelmi állapot és akkor halhatatlanságot ígér az eucharisztikus Úr Jézus: «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete vagyon; és én feltámasztom őt az utolsó napon.» (Ján. 6, 55.) Jöjjetek hát fáradt lelkek, munkások, az élet kimerült vándorai! Jöjjetek éhezők és szomjúhozók! Jöjjetek megsebzettek, eltiprottak, félretaszítottak! Jöjjetek

elhagyatottak, félreismertek, keserűlelkűek! Jöjjetek mindnyájan szenvedők! «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik elfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én felüdítlek titeket!» (Mt. 11, 28.)

3. *A szentségházban.* A templom Isten háza. Ott van benne a keresztkút, melynek vizében újjászülettünk, a gyóntatószék, melyben a feloldozást kaptuk, a szószék, mely tanít és ott van a középponti helyen, magasan, a főoltárra emelve a szentségház. Szembeötlük mielőtt belépünk a templomba. Figyelmünket felhívja az öröklámpa. Benne, a selyemmel kárpitozott falak mögött arany-ezüst áldoztatókehelyben ott van a mi lelkünk cledele, a szentségi Jézus, az áldozati Bárány. Őrá figyelmeztet a templom tornya, a torony keresztje, a harang szava, a templom minden díszje. Itt van Ő, jelen van Ő az én «vigaszom, gondok, bánat közepette». (Bölcs. 8, 9.) Titkos erő sugárik szét katolikus templomainkból, behív, térdre kényszerít, összekulcsoltatja kezünket. «A Mester itt van és hí téged!» (Ján. 11, 28.) «Mária tehát midőn odaért, ahol Jézus vala, meglátván őt, lábaihoz borula . . .» (Ján. 11, 32.)

Ó, menjünk mi is Hozzá, a mi Erősítőnkhez, Vigasztalónkhoz! Menjünk hozzá mi a bűn bélpoklosai, mi a nagy vágyódások Zakeusai, Márták a hétköznapi gondokból, bethániai Máriák a reményvesztettségéből, Lázárok a sír mélyéből; menjünk nemcsak Nikodémusként az éj leple alatt, hanem világos nappal mint a két tanítvány, aki meg is kérdezte Jézustól: «Mester, hol lakol?» (Ján. 1, 38.) Mi tudjuk, hogy hol lakik Jézus. Menjünk hozzá. Menjünk mindnyájan, kik a szenvedélyek lázában égünk, kiket a közöny megbénított, menjünk. Ő hív és mondja: «Megenyhítlek titeket!» — Ó, ha mi igazán, forrón szeretni tudnók Vigasztaló Jézusunkat! Ha közelségét mindig keresnők! — Használjuk fel az alkalmat, hogy itt van, hogy hív. Keressük fel, imádjuk, adjunk hálát neki és szeressük nagyon a mi Vigasztaló Jézusunkat!

Dr. Kozma Ferenc lelkügzagató

GONDOLATOK.

Mennél több valahol a szórakozás, annál kevesebb ott az imádkozás.

* * *

A bebörtönzött bűnösök bűnhődését általában természetesnek tartják; ugyanakkor az Isten büntetése ellen zúgolódnak.

Brenner Tivadár.

Külső és belső terheinknek egyedül és kizárólag *belső* tehetetlenségünk az oka.

* * *

Nem állítom, hogy a Szeretet az Isten, de az Isten a *Szeretet*; mert az összes erényes megnyilvánulások között ezt kedveli legjobban az *Isten*. Általa gazdagszik a magánya, mert egyedül a Szeretet győzi le az istenmásokban a bénító közönyt.

* * *

Isten eleve tudta, látta gondolataimat, cselkedeteimet, de életem történetének — a halálom után — olyannyira egyeznie kell Atyánk utánamvetült *előrelátottságával*, hogy mikor Eléje állitanak, kísérőm így jelenthesse:

«Concordat cum originali! . . .»

vagyis: Megegyezik az eredetivel! . . . Ha eltér az eredetitől, valahol, valamikor letértem Isten útjáról, következésképpen — időlegesen vagy örökre — el kell hagynom Isten országát!

Anonymus.

Magyarok Nagyasszonyának ünnepét bensőséges keretek között tartottuk meg az Örökimádás-templomban. A délelőtti szentmiséken az áldozók nagy száma igazán vigasztaló látvány volt. Délután 3—4-ig az engesztelő férficsoporthoz volt szentóra-ájtatossága, melyen szép számban jelentek meg a környék férfiai. Az esti ájtatosságon is örvendetesen megtelt szépséges templomunk. Az áhítatosan imádkozó és énekelő hívőcsereghez Kiss István templomigazgató intézett lelkesítő szentbeszédet a Nagyasszony-tisztelet parancsoló szükségességéről.

Központi választmányi értekezletünk november 13-án, a terjesztőnői értekezlet pedig nov. 20-án lesz. Mindkettő d. u. 4 órai kezdettel a központi székházban.

Kánter Károlynak, egykori buzgó központi igazgatónk halálának évfordulóján, nov. 20-án, reggel 1/29 órakor szentmisét mutatunk be az Örökimádás templomban.

Központi Oltáregyesületünk alapításának (1859 nov. 6.) évfordulóján, nov. 6-án reggel 1/29-kor énekes szentmise, d. u. 4 órakor pedig szentbeszéd és áldás lesz templomunkban.

Templomunk védőszentjének, árpádházi Szent Erzsébetnek ünnepén, nov. 19-én, vasárnap a rendes istentiszteleti rend lesz, d. u. 4 órakor szentbeszéd és áldás.

Az elsötétítési rendelet miatt templomunkban a délutáni ájtatosságok a további intézkedésig minden alkalommal 4 órakor lesznek. Ha légiveszély miatt délelőtt több szentmise elmarad, akkor délután a szentbeszéd után tartunk szentmisét.

Közel 20.000 példányban fogyott már el a «Gyermekszívvel engeszteljük Jézust» c. ájtatosság-füzet. Még kapható Központunkban (IX., Üllői-út 77.) a portó előzetes beküldésével. (Darabja 20 fillér.)

A katolikus értelmiség lapja a Katolikus Szemle. A dr. Radó Polikárp főiskolai tanár szerkesztésében havonta megjelenő lap évi előfizetési díja 10 P. Előfizethető: Budapest, VIII., Szentkirályi-u. 28. sz. alatt a Szent István-Társulatnál.

Tagfelvétel és propaganda céljait szolgáló legújabb nyomtatványunkat a portó előzetes beküldésével (levélbélyegben) díjmentesen küldjük az érdeklődőknek. Lehetőleg annyit igényeljük, amennyinek elfogyására előreláthatólag számíthatunk.

TELJES BÚCSÚK:

November 1-én (Mindenszentek ünnepe), nov. 2-án (Halottak napja és első csütörtök), nov. 3-án (első péntek), nov. 13-án (Kosztka Szent Szaniszló), havi imádási óra napján, egy szabadon választott napon.

GIMASZÁNDÉKUNK

Hogy szentegyházadat kormányozni és megerősíteni méltóztassál, kérünk téged hallgass meg minket!

Isten országának földi képviselője az Anyaszentegyház: Sziklán épült város ez, mely eszünkbe juttatja azt az országot, ahova mindannyian egyszer megérkezünk. Részben halandó emberek kezében van a vezetése és halandó emberek vannak reá bízva. De minden intézkedése mögött ott van a legerősebb isteni kéz, hogy biztosítsa tévedésmentes tevékenységét. «Elmenvén tanítások minden népet... És íme én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig.» (Mt. 27. 19—20.) Ezzel azt is állítjuk, hogy Anyaszentegyházunk reászorul az isteni segítségre.

A lelkek kormányzása felelősségteljes feladat. Hiszen elsősorban nem földi, hanem túlvilági érdekek szolgálata ez. A földön élő ember előtt sokszor homályos az örök célok fontossága. Talán erőt vesz rajta az engedetlenség bűne is, mikor nem akar szót fogadni egyházának. Az Egyház vezetőinek küzdeniük kell egyesek és nemzetek túlkapásai ellen. Mennyire szükség van az égi hatalom közreműködésére, hogy az Egyház el ne térjen az isteni parancsok ösvényeitől. Hogy a sok-sok téveszme között biztos kézzel, tévedés nélkül terelje a lelkek tömegeit Isten országára felé. Az Egyház hivatalos feje, a pápa is csak úgy tud fenséges hivatásának eleget tenni, ha emberi kezeit égi hatalom segíti. Ez az oka annak, hogy néhány egyéni botlás ellenére is a hit tanítása terén tévedés sohasem volt.

Szükség van erős kézre a kormányzásnál. Viharok csapkodnak az Egyház hajója körül. A szenvedélyek, üldözések viharai. Ezek a viharok nem ismeretlenek: «Nem nagyobb a szolga uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak». (Ján. 15. 20.) Ilyen körülmények között csak az isteni erő lehet a biztosíték, hogy az Egyház megállhatja a helyét. Örök ideálunk a Mester, aki fáradhatatlan volt az örök igazságok terjesztésében. Sokszor halátlannak látszott ez a szerep, aminthogy ma is sokszor olyannak tűnik fel. Az igazságok nem mindig szolgálják az emberek kényelmét, szenvedélyét. Sőt legtöbbször hadat üzennek nekik. Ezért szeretnék az erős kezet meggyengíteni.

Jézusunk ezért erősíti Egyházunkat. Erősíti a kegyelem erejével, mely soha el nem hagyja. Erősíti személyes jelenlétével az Eucharishtiában. Nekünk az Eucharisztia komoly, életbevágó erősítő tényező marad. Egyházunk azért csüng rajta oly szeretettel. Benne látja az Úr Jézus irántunk való hűségének megnyilvánulását. Katolikus Egyház és Eucharisztia szétválaszthatatlan szövetségesek. Az Egyház az ő bölcsője, a hívek szeretete pedig virraszt e bölcső felett. Elkísérjük az Eucharishtiát mindenüvé, aminthogy az is követ bennünket legnehezebb viszonyaink közé.

Imádkozzunk sokszor és sokat, hogy az Úr kormányozza és megerősítse szeretett Egyházát. Annak felkarolása valamennyiünk boldogulását jelenti. *Erezzünk egyet az Egyházzal, hiszen minden tevékenysége értünk van és az fogja számunkra előkészíteni Isten országát!* K. I.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.